

eller ikke. Det er vist, at jo oftere det Slags Sager blive Gjenstand for Forfølgning, desto forsigtigere maa man være med Hensyn til de Straffebestemmelser, der blive fastsatte, og den ærede Minister har jo ogsaa indrømmet, at Domstolene ville bruge Bånd- og Brødstraffen, selv om den ikke blev bibeholdt her i Loven.

Da en Sag angaaende en Slagtersvend her fra flere Sider er kommen under Omtale, og navnlig ogsaa er bleven berørt af den ærede Minister, skal jeg tillade mig noget nærmere at omtale denne Sags virkelige Væbskaffenhed, fordi jeg netop anseer den for at være et Beviis for, hvor forsigtig man skal være med at sætte Bånd- og Brødstraf ind i nærværende Lov. Det, hvorfor Slagtersvenden blev idømt Bånd- og Brødstraf, var aldels ikke for Andet, end fordi han havde opfyldt sin Pligt; thi han var sat til paa sin Mesters Vegne at passe paa de Varer, som fandtes i Slagterboutikken, og da denne Hund kom ind og ravsede et Stykke Talg, havde han ikke i dette Dieblif andet at forsvare den Eiendom med, som han skulde passe paa, end det Waaben, han havde i Haanden, og da Hunden kunde løbe stærkere end han, saa kastede han det Waaben, han havde i Haanden, efter den. Jeg vil nu spørge, hvem der ikke, naar han havde været i det selsomme Tilfælde, havde gjort det Samme, og jeg vil spørge, om den Mand, der var i dette Tilfælde, havde gjort sin Pligt, naar han ikke havde gjort det Samme. Rigtignok ramte Kniven Hunden saaledes, at Indvoldene væltede ud af den; jeg vil ligesvem sige, det var Tilfældigt, men denne Slagtersvend havde jo været fuldkommen i sin gode Ret ved at slaae Hunden ihjel paa Stedet. Jeg vil see, hvem der vilde sige, at han havde gjort Noget, hvortil han ikke var berettiget, naar han, for at forsvare

den Eiendom, han var sat til at passe paa, havde slaaet Hunden ihjel paa Stedet, og jeg vil derfor ligesvem sige, at naar man i dette Tilfælde anvender Bånd- og Brødstraffen paa en Mand for at have gjort sig skyldig i det, som denne har gjort sig skyldig i, saa er det en meget stærk Grund til ikke at sætte denne Straf ind i Loven. Jeg skal indfrænke mig hertil og kun bede den ærede Thing vel at overveie, om ikke den Mulkt, her er fastsat, er en tilstrækkelig Straf, og om man ikke skal udskyde ligesaavel Fængselsstraffen som Bånd- og Brødstraffen.

Alberti: Da Fleertallet i Udvalget har stillet et Forslag, som blev forkastet ved 2den Behandling, uagtet jeg søgte at understøtte det, saa vil jeg tillade mig igjen at sige et Par Ord til Fordeel for det. Jeg maa endnu være af den Mening, at en Mulkt for Dyrplageri af indtil 200 Rd. er meget høj. For Bestadigelser, imod Mennesker er der fastsat en Mulkt af 1 til 100 Rd., naar Bestadigelsen enten hidrører fra Uagtsomhed eller er sket forsætlig. Naar Bestadigelsen imod Mennesker udgaaer fra foregaaende Overlæg, saa er den højeste Mulkt i Reglen 200 Rd. Den højeste Mulkt for overlagte Legemsbestadigelser imod Mennesker gaaer altsaa til den samme Størrelse som den højeste Mulkt for Dyrplageri. Jeg troer, at der i Sammenholdelsen af disse to Sætser ligger et bestemt Beviis for, at Mulkten for Dyrplageri er sat i det mindste saa høj, som det paa nogen Maade kan forsvares. Om der nu ogsaa skulde være et eller andet Tilfælde i Lovgivningen, hvor der for extraordinaire overlagte Legemsbestadigelser imod Mennesker er fastsat en højere Straf end 200 Rd., saa troer jeg dog, at det vil være noget Særegent.